

منهای سینما

• کتاب «فرش و فرشباقی در ایران» نوشته سیروس پرهام در فصل ازسوی انتشارات مرکز دایره المعارف بزرگ اسلامی منتشر شد. در معرفی ناشر از این کتاب آمده است: «فرش ایرانی تابلویی از شکوه چشم‌نواز و روح پرور باغ‌ها و بوستان‌هایی است که از گذشته‌های دور به نام کشور ما شناخته می‌شده و نشانه‌هایی از دیگر هنرهای ایران، چون نگارگری و صورتگری و حتی خوشنویسی، با ظرافتی شگفت‌انگیز در آن به جلوه‌گری درآمده است، چندان که در شرق و غرب عالم، دست‌بافت‌های هنرمندان ایرانی، زینت بخش موزه‌ها و خانه‌های هنردوستان گیتی است.»

• پیکر علی‌رضا رهب، شاعر، ترانه‌سرا و منتقد ادبی که در پی ابتلا به کرونا از دنیا رفت، در خانه ابدی‌اش آرام گرفت. در این مراسم نصرالله قادری درباره انسانیت و مرگ اندیشی علی‌رضا رهب در شعرها و زندگی این شاعر سخن گفت. این شاعر، ترانه‌سرا و منتقد ادبی متولد سال ۱۳۴۶ در تهران، دانش‌آموخته رشته حقوق از دانشگاه تبریز بود و سرودن شعر را از دهه ۶۰ آغاز کرد.

• حسین قلمی، هنرمندی پیشکسوت سازنده ساز به‌علت عارضه قلبی جمعه ششم تیرماه دارفانی را وداع گفت. او متولد دهم مهر ماه سال ۱۳۲۸ در گلپایگان بود. تحصیلاتش را در زادگاهش به پایان رساند و در سال ۱۳۵۳ به استخدام امور اداری وزارت فرهنگ و هنر وقت درآمد و تحت نظر استاد ابراهیم قنبری مهر با اصول و فنون سازسازی در سطح عالی آشنا شد و در سال ۱۳۷۸ به کارگاه سازسازی سازمان میراث فرهنگی، صنایع دستی و گردشگری تهران منتقل شد و به مدت پنج سال مشغول به کار بود و سپس بازنشسته شد. مرحوم قلمی علاوه بر ساخت تار به ساخت قیچک، ریاب، کمانچه، سه تار و دو تار همت گماشت و در سال ۱۳۸۳ موفق به دریافت نشان درجه یک هنری در رشته سازسازی شد.

• آلبوم «راز» با نوازندگی ساز «شورانگیز» ابوسعید مرضایی نوازنده و آهنگساز موسیقی ایرانی در دسترس مخاطبان قرار گرفت. این آلبوم با نوازندگی ساز «شورانگیز» ابوسعید مرضایی در قالب قطعات «راز»، «هستی»، «هیچ»، «نمی‌دانم»، «کجاست»، «جادو»، «دمیدن»، «خورشید»، «جام» و «بیداری» منتشر شده است.

روی خط سینما

• فیلم سینمایی «گل به خودی» نخستین تجربه احمد تجری است که در ژانر کودک و نوجوان به تهیه‌کنندگی علی قائم مقامی ششم تیرماه در سعادت‌آباد کلید خورد. در این فیلم شقایق فراهانی برای بازی در نقش یکی از کاراکترهای مرد فیلم به نام فیروز مقابل دوربین خواهد رفت.

• جشنواره فیلم تورنتو که از مهم‌ترین رویدادهای سینمایی آمریکای شمالی و یکی از پر مخاطب‌ترین جشنواره‌هایی سینمایی جهان است اعلام کرد که چهل و پنجمین دوره از این جشنواره را به سبب شیوع ویروس کرونا با نمایش ۵۰ فیلم بلند سینمایی برگزار خواهد کرد. این رویداد سینمایی که پیش از این سالانه میزبان نمایش ۳۰۰ فیلم بود، امسال و در پنج روز نخست برگزاری ۵۰ فیلم منتخب را در سالن‌های نمایش با رعایت فاصله‌گذاری اجتماعی به روی پرده خواهد برد و نشست‌های خبری، فرش قرمز و دیگر رویدادهای مرتبط به صورت مجازی برگزار می‌شود.

• چهل و سه هزار و ۹۶۱ مخاطب در سینماهای سراسر کشور در ۶ روز ابتدای تیرماه به سینما رفتند. طبق آمار سازمان سینمایی ۶۰ درصد این آمار متعلق به فیلم «شنای پروانه»، ۲۵ درصد به فیلم خوب بد جلف ۲ و ۱۵ درصد به فیلم‌های دیگر اختصاص دارد.

• کمپانی «دیزنی» بار دیگر تاریخ اکران فیلم «مولان» (ابه دلیل ادامه گسترش ویروس کرونا به عقب انداخت و به بیست و یکم آگوست (سی و یکم مرداد) موکول کرد. پیشتر قرار بود این فیلم در تاریخ بیست و چهارم جولای (سوم مرداد) در سینماها به نمایش گذاشته شود، اما با افزایش شمار مبتلایان به ویروس کرونا در کالیفرنیا و تعدادی از ایالت‌های ایالات متحده این برنامه تغییر کرد. کمپانی «دیزنی» همچنین برنامه بازگشایی «دیزنی لند» در شهر «آناهائیم» در ماه آینده را لغو کرد.

• گروه بازیگران فیلم «ماتریکس ۴» راهی برلین شدند تا کار تولید این فیلم را از جایی که با شیوع کرونا متوقف شده بود، کلید بزنند.

دیالوگ

بلقیس سلیمانی، نویسنده: آنچه در زندگی روزمره مورد نظر چخوف است، چندان وجه استعلائی، متعالی، عشق و نیرو در زندگی روزمره نیست، بلکه او پستی و پلشتی و حقارت را در زندگی روزمره به ما نشان می‌دهد. این فوق‌العاده‌عالی است تا آنجا که بعضی‌ها معتقدند نمی‌توانیم آنچه چخوف در زندگی روزمره می‌بیند به باتلاق زندگی تبیین و تفسیر کنیم. مادر این باتلاق فرومی‌رویم و برگشیدن خودمان از این مناسبات و روابط عادی بسیار سخت است. این باتلاق ویژگی‌های خاص خودش را دارد. زندگی روزمره حتی آدم‌های را که سودای بلند پروازی دارند به آدم‌های حقیر و کوچک تبدیل می‌کند. از این جهت، به نظرم می‌رسد که چخوف نگاه چندان استعلائی‌ای به زندگی روزمره ندارد. او همین چیزهای خیلی عادی را موضوع داستان‌های خود قرار می‌دهد.

علی سرتیپی، پخش‌کننده فیلم «شنای پروانه»: «هنوز تمام سینماهای کشور بازگشایی نشده و مثلاً در شهر شیراز تازه از جمعه عصر سینماها شروع به کار کرده‌اند و شاید نتوان خیلی دقیق بررسی کرد. اما در سه روز اول بازگشایی می‌توان گفت که قطعا میزان مخاطب به یک سوم سال قبل خود رسیده است و خود ما هم در پردیس کورش با کاهش یک سوم تایتک چهارم مخاطب نسبت به گذشته روبه‌رو بودیم. با این حال امیدوارم این روند در روزهای آینده بهتر شود.»

اختلاف نظر فرزندان کیارستمی بر سر آثار پدر

احمد کیارستمی، فرزند زنده‌یاد عباس کیارستمی در روزهای پیش نسبت به انتشار کتاب «من خانه‌م» که دربرگیرنده مجموعه‌ای از نامه‌های خصوصی عباس کیارستمی به همسر سابقش است، اعتراض کرده و گفته بود که این موضوع را از لحاظ قانونی پیگیری می‌کند. کتابی که گویا به خواسته‌های همسر کیارستمی فرزند دیگر زنده‌یاد عباس کیارستمی منتشر شده است. حالا همسر کیارستمی درباره حواشی انتشار این کتاب به این‌ها توضیح داده است: «احمد یک مسأله قانونی و حقوقی را نه فقط درباره این کتاب، بلکه دو کتاب دیگر مطرح کرده که مسیر و روند قضائی خود را طی خواهد کرد. حتماً این روند پس از نتیجه بر روی ادامه انتشار این کتاب‌ها موثر خواهد بود.» او درباره اختلاف نظر با برادر خود نیز گفت: «شاید اختلاف نظر نیست، برادر من بیشتر عمر خود را در آمریکا سپری کرده و به عبارتی یک آمریکایی است و نگاهش با من که همیشه در ایران زندگی کرده‌ام متفاوت است. همین اختلافی فرهنگی بین ما به وجود آورده که باعث شده نتوانیم باهم کار کنیم. در گذشته هم به پیشنهاد برادرم بنیادی در آمریکا تأسیس شده که پیگیر کارهای مختلفی بوده که از جمله آنها می‌توان به بازسازی فیلم‌های قدیمی، انتشار تعدادی از فیلم‌ها و مواردی از این دست اشاره کرد. با وجود اینکه این بنیاد تاکنون کارهای مفیدی در اروپا و آمریکا انجام داده، در ایران تأثیرگذار نبوده و فعالیتی نداشته است. این یکی دو مورد دارد. انتشار آثار که حجم زیادی دارند با مشکل مواجه شده و به همین دلیل عملاً در چهار ساله که از فوت کیارستمی گذشته همه چیز در خانه‌اش در حال خاک خوردن است.»

معرفی برگزیدگان هفدهمین جشن تصویر سال به صورت آنلاین و مجازی

سلام آقای کیارستمی چقدر جای شما خالی است

عکس امدادگری که فرهاد کولبر را در آغوش گرفته بود، برنده تصویر سال شد

همراه ۲۶ فیلم بخش مسابقه از هشتم تا بیست و سوم تیرماه ۱۳۹۹ در سالن شهناز خانه هنرمندان ایران به نمایش گذاشته خواهد شد.

این جشن بنا بود در اسفندماه پارسال در بخش‌های مختلف تصویری، برندگان خود را بشناسد اما کووید-۱۹ از همان روزهای نخست این ماه پرتلاطم، همه را در تمام جهان شوکه کرد و تمام رویدادهای فرهنگی هنری از جمله اکران فیلم، اجرای تئاتر و کنسرت در بسیاری از نقاط دنیا از جمله ایران و تهران ممنوع شد. خانه هنرمندان هم مثل همه سالن‌ها بسته شد و در نهایت هجدهم خرداد ماه با رعایت پروتکل‌های بهداشتی ستاد ملی کرونا فعالیت‌هایش را به صورت محدود از سر گرفت.

روشنایی گالری‌ها

پس از سه ماه تاریکی مطلق

[سیف الله صمدیان- دبیر نمایشگاه تصویرسال] هر سال به واسطه انقلاب دیجیتال -چه خواهیم و چه نه- تعداد عکس‌های ارسالی به این تصویرسال بالا می‌رود. گاهی برای عکسی که قرار است برای داوری از بین صد عکس روی دیوار برود یک عکس را انتخاب کنیم و این کار ما را مشکل‌تر می‌کند. امسال هم این‌طور بود و حتی در بخش کاریکاتور و گرافیک یا در بخش فیلم‌ها، ویدیو آرت و مستند کوتاه، تعداد فیلم‌های ساخته شده به‌ویژه در اندازه زمانی کوتاه، خیلی زیاد شده است. این اتفاق هم می‌تواند مایه دلخوشی و کشف استعداد‌های زیاد باشد و هم کار دبیرخانه‌ای را مشکل‌کند. تنوع آثار ارسالی خیلی مهم بود و ما برای نخستین بار در کشور پرتضادی مثل ایران، به‌ویژه در بخش خبری توانستیم همه ابعاد اتفاقات رخ داده‌سال گذشته از سیل، تشییع سردار سلیمانی، سقوط هواپیما، مسائل مربوط به آبان ماه، بنزین و اتفاقات تلخ و شیرین دیگر روزگار از کولبر گرفته تا مجلس را یک جا ببینیم و منصفانه به‌عنوان یک گزارش تصویری از ایران به نمایش بگذاریم. البته در اجرای این دوره به دلیل وجود نامیمون ویروس کرونا دچار مشکل شدیم. دوم اسفند زمانی که هفدهمین دوره را افتتاح کردیم، خبری از کرونا و جدی شدن آن نبود اما بعد از دو روز به دستور کرونا تعطیل کردیم. حسرت بدی در دل این همه جوان که انتظار داشتند حاصل کار یک ساله‌شان را ببینند، به وجود آمده بود و سه ماه تمام گالری‌های خانه هنرمندان در تاریکی مطلق منتظر حضور بازدیدکنندگان بودند. خوشبختانه شرایط کمی برای باز شدن گالری‌ها بهتر شد و با رعایت فاصله‌گذاری اجتماعی دو هفته‌ای است که دوباره دایر شده است. عصر جمعه روز آخر برای نمایشگاه تصویرسال بود، اما مخاطبان تا بیست و سوم تیر می‌توانند فیلم‌ها را در سالن ناصری و شهناز تماشا کنند. عصر جمعه لایوئی برای اختتامیه جشن تصویر سال پخش شد که البته از نظر فنی کار مشکلی بود، شکل اجرایی این برنامه در واقع متأثر از کرونا بود و اگر این‌طور پیش برود، برای سال‌های بعد هم تجربه اجرای برنامه به این صورت را داریم. البته امیدوارم همه درها زود برای زندگی عادی مردم باز شود.

[نیره خادمی] جشنی که در دومین روز اسفند سال گذشته با نمایش فیلم سوهانک ساخته بهمن کیارستمی، یادی از عباس کیارستمی و طعم گیلاس آغاز شده بود، عصر جمعه ششمین روز تیرماه سال ۹۹ با معرفی برگزیدگان به پایان رسید. تا پیش از هفته نخست اسفندماه سال ۹۸ و همه‌گیری کرونا هیچ تصویری از برگزاری مراسم مجازی و آنلاین وجود نداشت، چه برسد به اینکه جوایز و دیپلم افتتاحی در کار باشد. جشن تصویرسال در هفدهمین دوره به شکلی هنرمندانه با حضور ملموس سیفا، صمدیان و نریشن‌های تخیل ساز حبیب رضایی برگزار شد؛ جشنواره‌ای که به‌علت محدودیت برای حضور، بیش از هر سال متکی به تصاویر بود. حبیب رضایی پله‌های ورودی خانه هنرمندان را بالا رفت و بعد از گذر از اسب‌های جذاب و نجیب پاگرد، آنجایی که مقابل سازه جذاب عباس کیارستمی در خانه هنرمندان رسید به آسمان تعبیه شده در بالای سازه، چشم دوخت و گفت: «سلام آقای کیارستمی، چقدر جای شما خالی است.» سال ۹۸ برای ثبت قصه‌هایی که در دل تصاویر حک شده، سال دست‌پری بود؛ سالی که وقت رفتنش همه گفته بودند: «ای سال ببری که دیگه بزرگدی.» حبیب رضایی هم وقتی از سالن‌های تو در توی خانه هنرمندان و قاب‌های چسبیده به دیوار حرف می‌زند، روایتگر تلخ‌های روزهای رفته است. «در شرایطی که همه چیز فریق کرده و قوانینی جدید بر جهان حاکم شده است، شرایطی که در آن دست‌کم می‌توان تخیل کرد، تخیل راه نجات ما از چهاردیواری و قوانین محدودکننده است. بنابراین می‌خواهم هفدهمین اختتامیه را تخیل کنم. سال پر خیر، پر خطر و پر حادثه ۹۸. اول به عکس‌های سیل می‌رسم و بعد عکس کولبر عزیز و جوان ناکامی که آتش بردل ما انداخت.» یک‌به‌یک از مقابل قاب‌های سیاسی و اجتماعی می‌گذرد و به سالن جلیل شهناز می‌رسد. آنجا که خاطره برگزاری ۱۶ دوره جشن تصویرسال را با آدم‌های بزرگ زیادی در دل خود جای داده. حبیب رضایی که در پنج دوره گذشته هم اجرای این جشن را برعهده داشت با شیفتت میکروفون را ضد عفونی کرد و به سیفا... صمدیان، دبیر نمایشگاه تصویرسال و جشنواره فیلم تصویر و کنداکتور برنامه که رسید، به شوخی گفت کنداکتور یعنی برنامه‌های که در نهایت آقای صمدیان آن را بر می‌خواهد زد. «در جهان کرونا اختتامیه را در شکلی تازه، تخیلی و مجازی و البته با بردنگانی واقعی و بسیار لایق، برای ثبت برجیده عالم آغاز می‌کنم. لطفاً فاصله اجتماعی را رعایت کنید، ماسک را هرگز فراموش نکنید و برای هم دعا کنیم.»

عکاس فرهاد، عکاس سال شد

پس از این صحبت‌ها، برگزیدگان بخش‌های مختلف مسابقه جایزه جوانان زیر ۲۵ سال (جایزه محسن رسول‌اف، هنرمند جوانی که سال ۸۷ در سانحه سقوط هواپیما درگذشت) معرفی شدند. مصطفی رودکی، تندیس بخش عکاسی خبری را دریافت کرد. در بخش نگاه‌های دیگر (خلاقه) علی شهسواری، تندیس راز آن خود کرد. در بخش مستند اجتماعی بهرام بیات و مریم دشتی شایسته دریافت دیپلم افتخار شدند اما بخش هنر و هنرمندان هیچ برگزیده‌ای نداشت. تندیس خواهی، تندیس عکس‌های بخش ورزشی را دریافت کرد و عابد جلیل پوران هم شایسته دریافت جایزه عکاس سال (جایزه عکاس سال وحید ابد) شد. جلیل پوران، عکاس اهل اورامانات است که زمستان سال گذشته در جریان امداد و نجات برای پیدا کردن پیکر دو برادر کولبر در میان برف همراه گروه حضور داشت و با دوربین خود تصویر تأثیرگذاری از فرهاد خسروی ثبت کرد. محمد راعی در بخش کاریکاتور، پارسا دیباز در بخش گرافیک (پوستر)، مریم مهدیه کارگردان سونا در بخش فیلم‌های بالای ۱۵ دقیقه و صمد علیزاده، کارگردان نا هیدر در بخش فیلم‌های زیر ۱۵ دقیقه برنده تندیس شدند. رسول همتی بهترین تصویر را برای فیلم تله‌تیت کرده بود و جایزه ویژه هیأت داوران هم به محمد حسینی، کارگردان «اینجا به تمام آزادی‌ام فکرمی‌کنم»، اختصاص یافت. محمد ابراهیمی، مجتبی اسماعیل‌زاده، سید محمد صادق حسینی، حامد خلیلی، مجید حجتی، عارف زیودار، شهریار دبیری، امیر عنایتی، مریم کرمی و محمد رضا معصومی هم به‌عنوان برگزیدگان بخش مسابقه عکس «ایران‌ما» معرفی شدند. همچنین در بخش عکس موبایلی هم فواد اشتری، علی خارا، هادی دهقان پور، ژوان رضایی، محمد صالح شریفی، سید جمال مرتضوی امیری، نغمه مقصدلو، مینا نوعی نوشهر، میثم همرنگ و مهسا همتی به‌عنوان برگزیدگان معرفی شدند. در میانه‌های معرفی برگزیدگان هم البته سامان احتشامی با بهرام‌هی هانا کامکار، سایه و صدا سدیفی، مهدی مختاری و هژتیر مهرآوران قطعاتی اجرا کردند.

«چهل سال تهران» عنوان بخش ویژه این جشن قرار بود با حمایت سازمان زیباسازی شهرداری تهران پانزدهم اسفندماه ۱۳۹۸ همزمان با افتتاح خانه اتحادیه برگزار شود اما آن هم به‌تأخیر افتاد. حلاطی برنامه ریزی‌ها، ۵۰ فیلم منتخب مستند ۴ سال گذشته تهران به